

И все пак водата гори

През 1915–1917 г. португалецът Джон Андрюс от Мидълсбург, Пенсилвания – САЩ, демонстрира няколко пъти на различни места запалване на мотор с вода. Последната демонстрация на водата като гориво за двигател с вътрешно горене прави във военноморския завод в Ню Йорк на трицилиндров двигател, монтиран на стенд.

Описано е, че там Джон Андрюс прибавил към 1 галон вода 7-8 капки зелено масло.

Любознателни специалисти и учени от цял свят проявяват интерес най-вече от формулата на зеленото масло, което превръща водата в гориво.

Събраните от мен публикации от Военноморския институт на САЩ, статиите на Гуидо Франч и др. доказват по категоричен начин, че водата може да се използва като гориво.

За демонстрациите, които аз направих през 1989 – 1992 г. на мотори с вътрешно горене – горелки и коли, както и на международната конференция „Екофорум за мир“ с участие на около 300 учени от цял свят получих пълно признание и предложения за работа в чужбина.

Тогава не се съгласих, защото единственото ми желание беше да внедря откритието си в България.

Внезапното закриване на лабораторията, в която работех, ме лиши от всякакви условия за работа.

Ето защо с книгата „И все пак водата гори“ искам да

дам път на млади упорити учени да постигнат тази цел
за България – екологично чисто гориво.

С много желание всичко се постига.

д-р инж. Ст. Найденов

Към читателя

Още преди 20 години ст.н.с. д-р инж. Стефан Найденов по оскъдни информационни данни се опита да си отговори на въпроса може ли водата да се превърне в източник на гориво, т.е. тя самата да гори.

Тук нямаме намерение да описваме многобройните неуспешни, а по-късно и насърчителни експерименти на учения за намиране на правилен отговор.

В публикуваните противоречиви статии и материали в световната преса, и по специално в американската, се споменават имената на няколко учени и откриватели, работили от началото на века и досега за откриване на химически субстанции за превръщане на водата директно в гориво. Между тях се открояват: **докторът по химия Карлос Уеринър, изобретателят на „зелената течност“ Джон Андриос, австрийският учен, химик и откривател Александър Крафт и неговият помощник Гуидо Франц**.

И както Шлиман повярва на Омир и успя да открие древната Троя, така и д-р Найденов се довери на откритието на Джон Андриос, но тръгна по свой собствен път, коренно различен от този на американския откривател. И след упорити търсения успя да получи комплексно химическо съединение – „зелена течност“, което при съответно съотношение превръща водата в гориво.

Доказателство за това ще намерите в тази книга, където са описани опитите и демонстрациите пред участници на световни форуми и пред изтъкнати обществени-

ци и правителствени лица. Но най-голямото доказателство за успеха на д-р Найденов е огромният интерес, проявен към откритието му от страни като Франция, Канада, Англия, САЩ, Япония..., където фирми, компании, отделни лица и научни институти вече са заинтересовани от проекта за реализиране на това епохално научно откритие.

В. Нейков

Въведение

Само за 100 години човечеството направи стремителен скок в областта на науката, който предизвика откриване и разработване на нови източници на енергия, каквито са различните видове твърди и течни горива. Създаде се мощна икономика, която съдейства за устременото развитие на науката.

Днес запасите ни от енергия като нефта, природния газ и въглищата вече са на изчерпване. За пръв път сме изправени пред глобален общопланетарен проблем, какъвто е тоталното затопляне на климата, защото се изгарят огромни количества каменни въглища, нефт и газ. Милиардите тонове въглероден окис, изхвърляни в атмосферата всяка година, правят земния климат крайно неблагоприятен.

Ние изправяме бъдещите поколения пред енергийна криза, или да бъдем по-точни – пред недостиг на енергийни продукти. По пресмятания на много учени само през този век човечеството ще изразходва почти всичките си енергийни резерви, натрупани в недрата на Земята в продължение на милиони години, употребявайки десет пъти повече енергия, отколкото биологически му е необходимо.

Ще дойде ден, когато ще се изчерпи уранът, така необходим за ядрените електроцентрали; ще се изчерпят въглищата и ще свърши нефтът, от който все по-жадно се дестилира бензин, керосин и други горива за автомобилите, самолетите и промишлеността.

В целия свят неспирно се увеличават разходите на

електроенергия, а нейното производство се удвоява на всеки 10-15 години.

Преди да разкажем за епохалното гориво на 21 век – водата, ще поясним, че във физиката се различават вакуумна, механична, топлинна, електромагнитна, гравитационна, ядрена и т.н. енергии. При определени условия енергията може да се превръща от една форма в друга, но не може да възникне от нищото или да изчезва. Така гласи фундаменталният природен закон за запазване на енергията.

Нека се върнем към целта на нашия разговор – използването на водата като източник на енергия. Да вземем за пример старите воденици и съвременните хидроелектроцентрали. Те се задвижват от воден поток, защото в него е концентрирана огромна енергия.

Човечеството отдавна обърна внимание на възможността за получаване на енергия от нови източници. На първо място е използването на урана в атомните електроцентрали. Вече съществува надеждна форма за управление и на термоядрените реакции, но този метод е все още в стадий на научен експеримент. Другият път води до улавяне на слънчевата енергия и превръщането ѝ в електричество.

Можем да надникнем в близкото бъдеще и да определим мястото, което ще заеме в него водата като източник на енергия. Това е единствената възможност човечеството да се спаси от бедственото положение, което го очаква, и да премине към съвсем нова неизчерпаема и практически незамърсяваща околната среда енергийна икономика, основаваща се на изобилието от водород и вода в природата. Схемата, чрез която ще се намали въглеродният двуокис в атмосферата и ще се отстрани от горивния процес, е проста: съчетано използване на електричество, слънчева енергия, водород и вода.

Водородното и водно гориво не замърсяват въздуха и околната среда. Големи проблеми обаче създава съхраняването на водорода в превозните средства. При нормална температура водородът не е плътен и се нуждае от големи резервоари. Засега пробегът на лека кола, използваща водород като гориво, не надвишава 120 км.

При всички случаи преходът на човечеството към използване на водорода и водата като енергийни горива ще бъде гигантско начинание, което ще облекчи значително използването на въглищата и нефта. Водородът и водата предлагат нов път, който ще осигури богат живот на хората, без да се унищожават Земята.

Известно е, че учените от цял свят търсят нови горива, с които биха могли да се захранват двигателите на автомобилите, космическите кораби, да се използват за отопление на жилищата и като горива в промишлеността. Тези чудотворни енергийни източници са безспорно водородът и водата.

Доказателство, че водородът е едно от горивата на бъдещето, е използването в космическите кораби на смес от течен водород и течен кислород, охладени до температура, близка до абсолютната нула.

Учените са единодушни, че водородът може да се използва и в битата и транспорта. Себестойността му все още е висока, но специалистите работят усилено за поевтиняване на производството, съхранението и транспортирането му. От друга страна, твърдят те, ще се намали рязко изхвърлянето на промишлени отпадъци в атмосферата. Ще се направят сериозни стъпки към ликвидирането на „парниковия ефект“ – глобалното затопляне на климата поради изхвърляне на въглероден двуокис, азотни окиси и други газове в атмосферата.

Ето и думите на директора на Научноизследователския институт по слънчева енергия във Флорида (САЩ)